

25 kwietnia 1932 r. 2

E04b 5/58

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 15725.

Kl. 37b2

Witold Saniutycz-Kuroczycki
(Warszawa, Polska).

37a 5/58

Płyta stropowa.

Zgłoszono 7 marca 1931 r.
Udzielono 22 lutego 1932 r.

Płyta stropowa według wynalazku niniejszego jest częścią nośną stropu pomiędzy dźwigarami żelaznymi; stanowi ulepszenie istniejących stropów żelazobetonowych i ceglanobetonowych pod tym względem, iż nie zmusza do zakładania podszalowania podczas budowy, co zmniejsza koszty, oraz pozwala na natychmiastowe obciążenie stropu po ułożeniu płyt, czem ułatwia warunki pracy.

Omawiana płyta stropowa posiada tę cechę, iż daje się układać bez podszalowania pomiędzy górne i dolne półki dźwigarów dwuteowych dzięki temu, iż górne krawędzie jej oparte na dźwigarach są ścięte. Fig. 1 przedstawia przekrój stropu w płaszczyźnie prostopadłej do osi podłużnej dźwigarów, w trakcie układania go na

dźwigary. Fig. 2 przedstawia płytę stropową ułożoną na stałe na dźwigarach. Fig. 3 — rzut płyt stropowych na płaszczyznę pionową, przechodzącą przez oś podłużną dźwigara dwuteowego.

Płyta stropowa wykonana być może z żelazobetonu, betonu lub z cegieł z wkładkami żelaznymi. W ostatnim przypadku, cegły opierające się na belkach żelaznych są fasonowymi cegłami piaskowo-cementowymi. Długość płyty stropowej jest nieco mniejsza od rozstawienia belek żelaznych, a szerokość jest tak dobrana, by dwóch ludzi mogło unieść ciężar całości.

Czołowa powierzchnia *a* płyty jest ścięta pod takim kątem, by przy układaniu płyt utworzył się pewien luz między przeciwnym obrzeżem *c* płyty i obrzeżem *d* gór-

nej półki drugiego dźwigara. Powierzchnia e podparcia płyty jest ukształtowana odpowiednio do powierzchni półki dźwigara. Dolna powierzchnia płyty f leży nieco niżej dolnej powierzchni g półki dźwigara, a to w celu ułatwienia wyprawy tynkiem.

Powierzchnie i styku płyt ze sobą posiadają nieduże nachylenia umożliwiające styk płyt tylko w dolnych ich częściach. Ma to na celu zapobieżenie wyciekaniu zaprawy przy zalewaniu szpar k trójkątnego przekroju między płytami. Przestrzeń h , jaka się tworzy między boczną powierzchnią b środka dźwigara i czołową powierzchnią a płyty w pozycji poziomej, również zostaje zalana zaprawą.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Płyta stropowa znamienna tem, że zaopatrzona jest w ścięte krawędzie czoło-

wych powierzchni (a), które przez to pozwalają na wsunięcie płyt pomiędzy dźwigary i ułożenie całej płyty na półkach dźwigarów bez podszalowania.

2. Płyta stropowa według zastrz. 1, znamienna tem, iż oddzielne płyty posiadają skośne płaszczyzny (i) styku, tworząc szparę (k) w kształcie przestrzennego kąta z wierzchołkiem u dołu, przez co utrudnia się wyciekanie zaprawy przy zalewaniu nią powyższych szpar.

3. Płyta stropowa według zastrz. 1 i 2, znamienna tem, iż powierzchnia oparcia (e) płyty stropowej jest wyrobiona w kształcie górnej powierzchni dolnej półki dźwigarów, dzięki czemu ułatwia się wyprawę tynkiem dolnej powierzchni (g) półki dźwigara i dolnych powierzchni (f) sąsiednich płyt.

Witold Saniutycz-Kuroczycki.

Fig. 1.

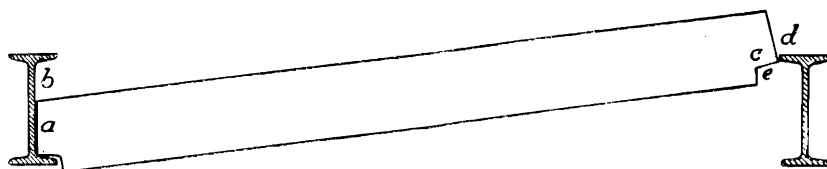

Fig. 2.

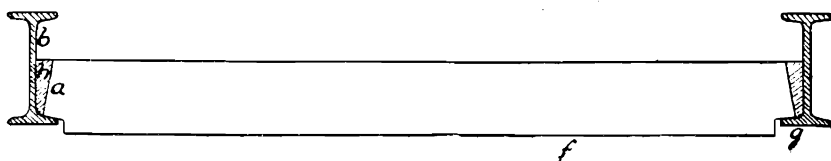

Fig. 3.

